

La
cifa

ROSANA ANDREU

LA CITA

Vaig col·locar els plats, els coberts, les copes, els tovallons (de fil) i, com a toc final, vaig encendre una espelma. Al cap d'uns minuts veuria el Jordi per primer cop.

La història havia començat un any enrere. “Vendre és com flirtejar” em va dir el Lluís la primera vegada que vam parlar. El Lluís Llanas és el propietari de Llanas Interiorisme, una botiga familiar amb més de 70 anys d'història que va començar venent teles per tal que les senyores es fessin la roba de la casa, però al llarg dels anys s'havia anat reinventant tot adaptant-se als nous temps. Actualment ofereixen tot allò que serveix per vestir la llar de dalt baix.

El Lluís no estava gaire avesat a les xarxes socials, però sabia que havia de pujar-hi per no quedar enrere, així que va decidir contractar-me com a Community Manager. La meva feina, tal com vam acordar, consistiria en crear la pàgina web, actualitzar el bloc i preparar continguts per a les xarxes socials: Facebook, Twitter i Instagram. Vam establir vint hores setmanals de feina que jo podia fer ben bé des del meu despatx.

Vam recórrer la botiga i el Lluís em va explicar tota la història, em va proporcionar fotos antigues i em va deixar fer-ne de noves dels diferents espais: cortines, roba de bany, roba de llit, matalassos... Vaig comentar-li la importància que les fotos fossin de bona qualitat per a compartir a les xarxes i ell hi va estar d'acord, ja que volia donar al negoci una imatge moderna i alhora extremadament professional.

Vaig dedicar ben bé un parell d'hores a la presa de fotos per tal de tenir un bon estoc i també vaig efectuar diverses gravacions del Lluís explicant la filosofia de la botiga en base a la frase amb què

m'havia rebut i que tant m'havia agradat. D'acord amb aquesta vam crear l'eslògan: *Vine a Llanas i enamora't!* Ara que ho penso: allò va ser premonitori.

Un parell de setmanes després ja tenia en marxa tota l'estratègia digital. Havíem estrenat la pàgina web; el bloc estava actualitzat, amb la idea de penjar posts almenys un cop per setmana; i ens havíem estrenat a les xarxes, amb un calendari de difusió, tant d'horaris com de continguts, diferent per a cadascuna. El llenguatge, d'acord amb el Lluís, havia de ser fresc, però educat, i alhora havia de tenir un punt sensual per adequar-se a l'eslògan marca de la casa. “Benvinguts a @llanasinteriorisme. T'ajudem en tot allò relacionat amb la #decoració de la #llar. #vineallanasienamorat”

Els primers mesos van ser fàcils. Llanas era una empresa molt professional, amb un producte de primera qualitat, i un servei exquisit. Això em donava tranquil·litat, ja que les xarxes eren una bassa d'oli. Res a veure amb una altra de les marques a les quals jo representava, una cadena de menjar ràpid que rebia moltes queixes sobre la qualitat dels ingredients i que jo havia de calmar com podia.

Potser feia quatre mesos que treballava per a Llanas quan em va arribar el primer missatge per twitter del Jordi. “@llanasinteriorisme #Help Necesito redecorar la casa ràpid i no dispo de gaire temps”. Es casava en breu i volia arreglar el seu pis de solter per a llogar-lo. Volia canviar la decoració de dalt baix i, com que disposava de poc temps, volia saber si a la botiga fèiem aquesta feina, i si ho podíem solucionar virtualment. “I tant. Ràpid, fàcil i al millor preu. Clica: Llanas Interiorisme, remena, tria, envia'ns un mail i t'ho muntem quan et vingui bé. #vineallanasienamorat”. Aquesta va ser la meua resposta.

“Molt content amb @llanasinteriorisme. Atenció ràpida i professional. 100 % recomanable #aixísí”. Vaig traslladar el tuit al Lluís, que es va alegrar, com jo. Sempre va bé rebre elogis, i en general la gent no n'acostuma a fer. De queixar-se, sí que en saben.

La veritat és que la seva foto de perfil m'havia cridat l'atenció. No era guapo en el sentit estricte de la paraula, però sí molt atractiu, almenys per a mi. En un principi no vaig anar més enllà, però ell va començar a sovintejar les piulades esmentant els productes o, fins i tot, enllaçant articles de decoració que trobava per les xarxes. “@llanasinteriorisme he trobat aquest taulell de @pinterest sobre aparadors i he pensat en vosaltres <http://bit.ly/2pyQEyo> #llanasenamora”.

Així és que ens vam començar a “conèixer”. Clar que jo jugava amb avantatge, perquè podia accedir a les seves fotos personals, però ell “parlava” amb una empresa, per això em va sorprendre molt quan em va arribar un Missatge Directe seu, molt personal. “Si fos avui, decoraria tota la casa de color negre, que és tal com em sento. En això també em podeu ajudar?” I l'acompanyava d'una icona trista.

Jo sabia que no ho podia fer, que no ho havia de fer... però ho vaig fer. Vaig traspasar la línia i vaig preguntar-li que què li passava. Aleshores vam entrar en una nova dimensió en la nostra “amistat”. Em va explicar que quedava tot just un mes per a la seva boda, però que no estimava la Laura. “Què puc fer?” em va demanar.

Jo coneixia la Laura, l'havia vist amb ell rient, viatjant, sopant... i era tan maca! M'hauria agradat tant ser en el seu lloc! La meva opinió, clar, era que si no l'estimava, que no s'hi havia de casar. Per ell, per ella. Que era injust per a tots dos.

I no sé si em va fer cas a mi, o és que ja ho tenia molt clar, però la boda es va anul·lar. No ho vaig saber per Twitter, ja que tots dos eren molt discrets, però vam començar a parlar cada cop més per missatges privats i la relació s'anava fent cada cop més íntima. Semblava mentida que únicament parlant a través d'una xarxa social haguéssim arribat a apropar-nos tant. Només faltava conèixer-nos

en persona. En teníem moltes ganes i jo havia volgut convidar-lo a casa meva. Necessitava jugar en el meu terreny.

L'espelma tot just havia acabat de deixar caure la primera llàgrima de cera, quan el timbre va sonar. El cor em va començar a palpitari desbocadament, vaig notar com envermellia lleugerament i com un agradable formigueig em recorria totes les extremitats. Feia massa temps que no estava amb cap noi. Vaig obrir la porta i allí estava el Jordi, tal com el coneixia de les fotos a Twitter. Un lleu gest de sorpresa va recórrer la seva cara, però de seguida se'm va acostar i em va fer un petó: "Ja fa dies que em tens enamorat, però el que no imaginava és que fossis tan guapo"

Rosana Andreu 2018